

DOPIS KOL. R. KNOPA SENÁTU

DOPIS KOL. R. KNOPA SENÁTU

Vážení členové akademického senátu, situace na oboru komparatistika se přes proklamace vedení za poslední rok zhoršila natolik, že si vyžaduje zájem a přinejmenším vyjádření kompetentních orgánů fakulty. Problémy se člení do tří okruhů, jimiž jsou a) rozpory mezi kursy, jež jsou pro studenty povinné, jež jsou vypsány v Karolince a těmi, jež jsou vypsány ve skutečnosti, b) zásadní potíže s komunikací mezi vedením katedry a studenty a c) neprůhlednost koncepce oboru (což není problém vždy a všude, nicméně v tomto případě ano.) a) Studijní plány Z kursů povinných pro studenty nastupující v r. 2000/2001 tyto nebyly realizovány:

108. Seminář k dějinám literatur novověku

109. Dějiny literatury 5: Klasické literatury Orientu

111. Dějiny literatury 6: moderní literatury (přičemž nebylo uvedeno, kdy budou vypsány.) Kromě toho byl povinný kurs 104.

Dějiny literatury 2: literatury evropského středověku nahrazen výběrovým kursem 135. Světec a rytíř, jenž není koncipován jako shrnující, ale specialisační, což je dosti odlišné od funkce kursu 104 ve studijním plánu, a ze dvou kursů (103 a 105 – přednáška a seminář) se konal pouze jeden (těžko určit který). Tak i kurs 112. Seminář k dějinám moderní literatury byl nahrazen výběrovým kursem 132 Mýtus a ruský román, jenž neodpovídá rozsahu a počtu atestací. V roce 2001/2002 se kurs 109 již koná, nicméně kurs 108 nikoli (podobný seminář o ďáblech a svůdcích doc. Svatoně opět neodpovídá rozsahem a počtem atestací.), a kromě toho se nekonají Dějiny literatury 1: literatury starověku (103), přičemž zřejmě bude možné je po dohodě s vedoucím katedry nahradit výběrovým kursem 127. Římská literatury. Vzhledem k tomu, že tento kurs je nutnou podmínkou pro absolvování kursů 107 a 111, komplikace s

organizací studia se zvětšují poměrně značně. Existuje právě jeden způsob, jak by se vedení katedry mohlo pokoušet tyto nesrovnalosti vysvětlit – je zaváděna zcela nová koncepce oboru, toto jsou pouze drobné porodní bolesti a všechny komplikace, jež takto pro studenty vznikají, se dají po dohodě řešit uznáváním atestů z jiných kursů za tyto. K posouzení této (jediné) možné argumentace se vztahují následující dva oddíly, a nehledě zatím k nim, nepřítomnost jakýchkoli informací o tom, jak budou chybějící kursy vypisovány je z organizačního hlediska poněkud tristní, pomineme-li ovšem, že se jedná o porušení studijního a zkušebního řádu. b) Komunikace vedení

Změny v rozvrhu byly v průběhu roku 2000/2001 prováděny zásadně za pochodu, bez upozornění a v případě, že se nějaké vyskytlo, bylo naprosto nesrozumitelné – to, že se přednáška 133 dr. Taišla, uvedená jako dvousemestrální, koná až v letním semestru, bylo nutné ověřit empiricky (dr. Taišl ani napotřetí nepřišel.) Nadto se v průběhu letního semestru na nástěnce katedry objevila mysteriosní noticka, vyhlašující, že se vedení katedry dohodlo tak, že již není možné skládat z kursu 113. Myšlení o literatuře dvě zkoušky (u mgr. Zykunda), ale pouze jednu, přičemž druhá zkouška musí být vykonána u dr. Taišla (Psychoanalýza a literatura.) Tím vznikla situace, kdy by všichni zájemci o atestaci museli v letním semestru absolvovat přednášku dr. Taišla, a navíc by nebyla nijak ohodnocena jejich aktivita na kursu mgr. Zykunda (jelikož je tento dvousemestrální, poctivý student by jistě pokračoval v účasti.) Noticka po uplynutí cca. jednoho měsíce zmizela, nicméně těžko říci, zda tím byla odvolána čili nic; nicméně mít v indexu dva atesty od mgr. Zykunda se obecně považuje za znak buďto odvahy, anebo hlouposti.

Pro studenty nastupující do prvního ročníku v roce 2000/2001 byl zaveden nový studijní plán, přičemž některým již studujícím bylo navrženo, aby svůj starý plán vyměnili za nový a lepší. Jestli tito souhlasili či nikoli, to asi zůstane předmětem sporů, ale to, že proděkanovi pro studijní záležitosti byl podán návrh na změnu plánů všech studentů s

tím, že s touto změnou všichni souhlasí, aniž by o tom alespoň jeden byť i pouze věděl, to je fakt. Díky tomu, že proděkan nakonec studenty, jichž se změna mohla týkat, musel pozvat a osobně se zeptat, zda souhlasí, získali informace o probíhajícím ději skutečně všichni – nicméně kvalifikovat tuto situaci tak jako vedení katedry, a to že studenti vedení „obešli“ je přinejmenším mírně nepřiměřené. Zajímavější, než jaké důsledky mělo onen návrh nepřijmout, je situace, jež nastala pro ty, kteří přijali – a zde se objevují některé rysy, jež jsou důležité pro všechny studenty.

Rozdíl mezi studijními plány spočívá kromě změn víceméně kosmetických v tom, že se ruší povinné mezioborové doplňky a zvyšuje počet povinných shrnujících kursů z dějin literatury a písemných prací tak, aby vyplnil rozsah čtyřiceti bodů; zbylých dvacet pak připadá na volitelné kursy, a to i na jiných oborech než je komparatistika. (Pochopitelně se hovoří pouze o prvním cyklu, o povaze druhého cyklu existují doposud pouze dohady.) Zatímco tedy byl dříve každý student komparatistiky v zásadě studentem dvou oborů, přičemž téměř polovina jeho činnosti spadala pod garanci jiné katedry než k., nyní zbývá pouze oněch dvacet bodů, jejichž získání umožňuje studentovi vůbec nějak vybírat. I tato nepříliš vábná možnost je ale čistě ilusorní: vedoucí katedry opakovaně zdůrazňoval, že podle něho výběr těchto kursů je možný pouze po osobní dohodě a s jeho osobním souhlasem. Pokud by konzultace o kursech na oborech, o nichž by taková debata nebyla evidentně bezobsažná, byly navrženy jako možnost, byli by nepochybně všichni nadšeni. Okolnosti jsou ovšem zcela jiné: vyřízení běžné žádosti (o povolení doplňku, o uznání atestací na oboru, jenž je již uznán jako doplněk) pro jejíž podání nejsou specifikovány žádné další kroky je zdržováno nebo docela znemožněno kvůli „nedostatečnému zdůvodnění“ nebo již nedostatku již zmiňovaných osobních kontaktů s vedením, přestože podle žádného řádu toto není třeba. Jako doklad tohoto tvrzení může posloužit příloha A, jež nebyla podnícena ničím než studiem oboru komparatistika. K ní nelze než dodat, že o ukončení studia pečuje studijní oddělení, a zda kdokoli

jiný považuje něčí studium za ukončené není nijak zajímavé.c)
Prosazovaná koncepce

Na začátku bylo řečeno, že uvedené potíže by mohly být omluveny zaváděním převratné nové koncepce. Cosi takového se opravdu děje, nicméně nikoli v tom, že by probíhala redefinice toho, co je komparatistika a k čemu je na světě, a tudíž nutně v podobě vnitrokatedrové diskuse. To zásadní se děje na rovině obecnější, a to ve změně smyslu studia, příslušnosti k oboru a akademické obci vůbec. Příkladem je vyjádření vedoucího katedry na schůzce, jež proběhla začátkem letního semestru minulého roku, kde padlo m.j. tvrzení, že studenti nejsou partnery pro diskusy o koncepci oboru nebo podobě studijního plánu přinejmenším do ukončení prvního cyklu. Prostou úvahou dojdeme k tomu, že jelikož se kterýkoli student může stát členem akademického senátu, a tedy spolurozhodovat i o akreditacích oborů, je jeho hlas (samozřejmě i jako voliče svých zástupců v SKAS) ze zákona hlasem partnera.

To je ovšem právě to, co se vedení katedry snaží popřít, a zmatek ve studijních plánech je toho evidentním důsledkem a nástrojem – situace, kdy je téměř cokoli možné nahradit čímkoli, ale po souhlasu vedoucího, pro nějž nejsou stanovena žádná závazná kritéria, činí ze studenta někoho, kdo musí souhlasit za každých okolností s tím, co je mu navrženo. Takové studium není studiem, alespoň ne v tom významu, ve kterém toto slovo používá Universita Karlova.P.S.

Je mi velice líto, ale v okamžiku, kdy byl tento text již prakticky kompletní, došlo k novému konfliktu, jenž bude projednávat proděkan pro studijní záležitosti Herman, a v němž šlo o buďto o operace studentky s neoprávněně zapsanými atestacemi, anebo o neoprávněnou likvidaci této studentky pomocí desinterpretace studijního a zkušebního řádu. (V příloze B je vyjádření této studentky, vyjádření katedry není v písemné formě k datu odeslání tohoto textu k dispozici.) AS bude jistě zpraven o průběhu těchto událostí, a vzhledem k výsledkům přijímacího řízení studentů v kombinacích komparatistika-bohemistika a komparatistika-religionistika se opět zjevně nejedná o ojedinělý případ, ale o projev čehosi

obecnějšího. Této záležitosti se však tento text dotkne již jen v tomto bodě: doc. Putna na schůzce k projednání tohoto případu sám uvedl, že při kontrole indexů a seznamů konaných atestací, kterou prováděl na studijním oddělení, našel v dokumentech sl. Štechové dva atesty (Zk) zapsané mgr. Zykmundem, a atestaci z kursu 103: Dějiny literatury 1, jenž byla dle jeho vyjádření zapsána neoprávněně. Tento gordický uzel rozetnul perem ostřejším meče a atesty (jeden od mgr. Zykmanda a onen ze 103.) bez uvědomění kohokoli škrtl. (Pochopitelně existuje několik studentů, jež mají zcela totožnou dvojici atestů z myšlení o literatuře i bez škrtání.) K tomu se tento text vyjádřit nedokáže a předává tedy svůj vlastní uzel akademickému senátu. Přílohy: A.

(Přepis oficiálního dopisu s insigniemi FF UK)

Univerzita Karlova v Praze

Filozofická fakulta

Centrum komparatistiky

Hybernská 3, 110 00 Praha 1Pan

Knop Robert

Bořivojova 76

Praha 3V Praze dne 22. 11. 2000Vážený kolego,

na základě dokumentu ze studijního oddělení jsem s překvapením zjistil, že jste stále naším studentem. Pokud je tomu opravdu tak, prosím, dejte o své existenci vědět, nejlépe osobní návštěvou na mých konzultačních hodinách kdykoli ve středu od 15.50. Není-li tomu tak, dejte prosím na vědomí, že jste ukončil studium.

Nepřihlásíte-li se tím nebo oním způsobem do konce tohoto kalendářního roku, budu Vaše studium pokládat za ukončené.

Doc. Mgr. Martin Putna, Dr.

ředitel Centra komparatistiky.

tel., IČO apod.B.

Adresováno děkanovi FFUK Doc.RNDr. Petru Kolářovi,

Csc.STÍŽNOST

Porušení práv studenta a nerespektování studijního řádu při zkoušce „Literární komparatistika – dějiny, terminologie, metody“ na Centru komparatistiky FFUKPři atestaci z výše

uvedeného předmětu došlo k následujícím pochybením:

2. Alestace neprobíhala podle kritérií stanovených ve studijním plánu (Karolinka pro rok 2000-2001). Druhý semestr měl být zakončen zkouškou, kterou vyučující, Doc. Hrbata, 14 dní před koncem druhého semestru rozdělil na test a zkoušku, přičemž:

1a. test nebyl pojímán jako součást zkoušky, byl klasifikován separátně, přičemž:

1b. k úspěšnému složení tohoto testu bylo zapotřebí 18 bodů z 20 (tento bodový limit byl stanoven pouze pro moji osobu, ne pro ostatní studenty, těm stačilo 12 bodů z 20) a:

1c. obsahem testu nebyla látka probíraná v kurzu, nýbrž obsah Slovníku literární teorie, což nám bylo sděleno zmíněných 14 dní před koncem semestru; navíc ovšem:

1d. ani toto kritérium nebylo splněno, neboť se v testu objevily otázky, které ve Slovníku literární teorie nejsou (což za podmínky zodpovězení 18 otázek z 20 činí absolvování testu de facto nemožným)

4. Test navíc nebyl, přinejmenším v mém případě, sestaven vyučujícím kurzu Doc. Hrbatou, nýbrž Doc. Putnou.

5. Při konzultaci s Kateřinou Veselou, členkou akademického senátu FFUK, mi bylo sděleno, že není možné, aby mi do kolonky „zkouška za druhý semestr“ z předmětu „Literární komparatistika, dějiny, terminologie, metody“ bylo třikrát zapsáno „neprospěla“, když jsem pouze dvakrát absolvovala zmíněný test a jen jednou ústní zkoušku. Z výše uvedených důvodů žádám o komisionální přezkoušení za podmínek stanovených před datem konání takovéto zkoušky.
